

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. P.**, zast. JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem, se sídlem v Brně, Vránova 39, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 15. 4. 2004, č. j. 36 Az 112/2003 - 81,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta, JUDr. Martina Šmerdy, **se určuje** částkou 3837,75 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 27-4578760207/0100.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2002, č. j. OAM-1227/VL-20-03-TZ-2002. Tímto rozhodnutím žalovaného byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že azyl se neuděluje podle § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona o azylu, resp. že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování.

Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti shora označenému rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu (opravný prostředek), ve kterém uvedl, že správní orgán vycházel ze skutkového stavu, který nebyl řádně a objektivně zjištěn, neb rozhodnutí bylo vydáno jen dva dny po provedeném pohovoru. Správnímu orgánu stejně tak vytýkal nesprávnou interpretaci § 2 odst. 2 zákona o azylu, a doplnil, že Polskem projížděl, nikoliv tam pobýval.

Následným rozsudkem Krajského soudu v Brně byla žaloba stěžovatele zamítnuta. Ve vztahu k souzené věci z odůvodnění rozsudku krajského soudu zejména vyplynulo, že cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod má o azyl požádat v první bezpečné zemi, kterou bylo v souzené věci, jak správně zjistil správní orgán, Polsko. Krajský soud tak dospěl obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel pobýval před příjezdem do České republiky na území třetí bezpečné země – Polska, kde mohl požádat o azyl. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému právnímu orgánu, že bylo prokázáno, že stěžovatel přichází z bezpečné třetí země. Z hlediska těchto důvodů se krajský soud zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem žalovaného správního orgánu, že stěžovatel naplňuje podstatu ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Proti rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou na výzvu soudu prostřednictvím ustanoveného zástupce, který mu byl na jeho žádost ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2004, č. j. 36 Az 112/2003 - 94, doplnil. Uvedl, že rozsudek soudu napadá v celém rozsahu a jako důvody kasační stížnosti uvedl důvody vymezené v § 103 odst. 1 pod písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jmenovitě zejména namítal, že soud nesprávně interpretoval ustanovení § 2 odst. 2 zákona o azylu, tedy nesprávně posoudil průjezd stěžovatele Polskou republikou jako jeho pobývání v Polské republice. Na základě výše uvedeného pak stěžovatel požadoval, aby byl napadený rozsudek zrušen.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí žalovaného, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Brně neshledal.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ani taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Brně neshledal.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 18. 2. 2002 podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ze kterého ve vztahu k souzené věci zejména vyplynulo, že vlast opustil dne 26. 1. 2002, a to z důvodu vyhnutí se vojenské službě. Doplnil, že do České republiky přicestoval přes Ukrajinu a Polsko. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 4. 3. 2002 pak vyplynulo, že se v Polsku na hranicích vešel v kontakt s polskými celníky. Na otázku, proč nepožádal o azyl v Polsku, uvedl, že tam nikoho nemá a již v Moldavsku věděl, že jede o azyl požádat do České republiky. Na otázku, zda jsou mu známy překážky, které by mu bránily v podání žádosti o azyl v Polsku, odpověděl, že ne. Stěžovateli byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočnicka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámil, vyjádřil se k němu, resp. navrhl jeho doplnění. Této možnosti nevyužil.

Stěžovatel byl rovněž v průběhu pohovoru vyrozuměn o tom, jaké informace, dokumenty má správní orgán k dispozici při posuzování situace v domovské zemi stěžovatele, zejména pak s Hodnocením Polska jako třetí bezpečné země z dubna 2001 vydaným oddělením informací o zemích původu OAMP MVČR; stěžovatel seznámení s těmito informacemi a dokumenty, odmítl, ani je nijak nedoplnil.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud a jejich závěr o tom, že stěžovatel do České republiky přicestoval přes území bezpečné třetí země, Polska, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. S tímto závěrem souhlasí i Nejvyšší správní soud.

Stěžovatel v kasační stížnosti konkretizoval svoje námitky tak, že soud nesprávně interpretoval ustanovení § 2 odst. 2 zákona o azylu, tedy nesprávně posoudil průjezd

stěžovatele Polskou republikou jako jeho pobývání v Polské republice. K tomuto je třeba odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle *které má cizinec o azyl požádat v první bezpečné zemi, již projížděl při cestě do České republiky a v níž nebyl fyzicky omezen v možnosti zde o azyl požádat. Právo na azyl není právem na výběr země, kde by žadatel o azyl chtěl žít* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 5 Azs 17/2003). Krajský soud interpretoval označené ustanovení zákona o azylu správně. V těchto námitkách tak Nejvyšší správní soud nemohl stěžovateli přisvědčit.

Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že stěžovatel přichází z bezpečné třetí země a správní orgán správně žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu zamítl, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil, byly úplné a tyto vyhodnotil v souladu s platnou právní úpravou.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelem uváděné skutečnosti, ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., za opodstatněné. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele, JUDr. Martin Šmerda, byl ustanoven soudem, platí odměna za zastupování a hotové výdaje stát § 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ustanovením § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky, odměna za tři úkony právní služby ve výši 3000 Kč (příprava a převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 7. 2004 a 10. 8. 2004), a dále podle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky za tři úkony právní služby ve výši 225 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 612,75 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 3837,75 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu